

**Postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 24 maja 2005 r.
WZ 28/05**

TEZA aktualna

Oświadczenie skazanego o braku jakiegokolwiek majątku umożliwiającego uiszczenie grzywny, bez stosownej urzędowej weryfikacji stanu jego majątku, zwłaszcza w sytuacji wykonywania przez skazanego przed pozbawieniem wolności stałej pracy zarobkowej, nie może stanowić dla sądu wystarczającego dowodu dla stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia SN M. Pietruszyński

Sentencja

Sąd Najwyższy w sprawie umorzenia grzywny orzeczonej wobec W. O. wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2004 r., sygn. akt: So 83/03, po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Wojskowej zażalenia W. O. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2005 r., sygn. akt: So 83/03 o nieuwzględnieniu wniosku skazanego o umorzenie grzywny, po wysłuchaniu prokuratora postanowił: zażalenia nie uwzględnić, zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Uzasadnienie faktyczne

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2004 r., sygn. akt 83/03 W. O. został skazany za popełnienie przestępstw określonych w art. 148 § 2 pkt 1 i 3 k.k., art. 282 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną dożywotniego więzienia i grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 50 zł.

W dniu 15 lutego 2005 r. do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął wniosek skazanego o umorzenie grzywny, uzasadniony faktem odbywania kary dożywotniego pozbawienia wolności oraz brakiem jakiegokolwiek majątku umożliwiającego uiszczenie tej kary.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2005 r., sygn. akt So 83/03 Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie nie uwzględnił wniosku skazanego.

Na postanowienie zażalił się skazany, podnosząc, że z uwagi na charakter skazania oraz brak majątku, nigdy nie będzie w stanie uiścić orzeczonej wobec niego grzywny.

Uzasadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie, podążając tokiem dyspozycji art. 51 k.k.w. uznał, że fakt niemożności zaspokojenia przez skazanego, z przyczyn od niego niezależnych, orzeczonej grzywny, może uzasadniać jej umorzenie w całości lub w części tylko w sytuacji, gdy jej wyegzekwowanie w innej drodze, choćby w drodze postępowania egzekucyjnego, okazało się niemożliwe.

Skoro w tej sprawie, w stosunku do skazanego, postępowanie egzekucyjne nie zostało jeszcze wszczęte, to sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że w takiej sytuacji umorzenie grzywny byłoby rozstrzygnięciem przedwczesnym.

Oświadczenie skazanego o braku jakiegokolwiek majątku umożliwiającego uiszczenie grzywny, bez stosownej urzędowej weryfikacji stanu jego majątku, zwłaszcza w sytuacji wykonywania przez skazanego przed pozbawieniem wolności stałej pracy zarobkowej, nie mogło stanowić dla sądu wystarczającego dowodu dla stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.